

Koncert Má to smysl

I tento rok se konal koncert se jménem Má to smysl. Garant letošního ročníku byl podle mě zvolen dobře, a to věčně usměvavý mistr umění houslí pan Josef Špaček. Již půl hodiny před koncertem se koncertní hala zaplnila nedočkávkami rodiči a vášnivými fanoušky. Oba tábory dostaly, co chtěly - rodiče slyšeli své děti preludovat a fanoušci zase Špačkovu virtuozitu.

Koncert začal komorním symfonickým orchestrem ZUŠ pod vedením Pavla Hrice. Orchester se za poslední léta značně rozrostl. Koncertní repertoár obsahoval jak vážnou, tak moderní filmovou hudbu. Jednu ze skladeb dokonce pan Špaček sám dirigoval a přitom vedl melodii v prvních houslích. Za takovéto vystoupení by žáci ZUŠ mohli klidně srovnávat své vlastnosti s mnoha filharmonickými orchestry široko daleko. Pak přišla na řadu další vystoupení. Hráli zde také velmi talentovaní žáci. Například Anežka Marková se ukázala ve výborném světle při vystoupení s panem učitelem Predkou, nebo nově vycházející hvězda umění klavírního Štěpán Šubrt. Ten je už na cestě ke hvězdám a moc nepochybuji o tom, že si s panem Špačkem ještě někdy v budoucnu zahraje. Koncert pokračoval svižným tempem, posluchači poslouchali, muzikanti muzicírovali. Publikum jakoby vnímalo všemi smysly tu nádhernou hudbu. Jedno číslo předhánělo druhé – mohli jsme zaslechnout hudbu Bohuslava Martinů, moderní vážnou hudbu i populární skladby z minulého století. A koncert se začal nachylovat ke svému konci.

Ne, že by mezi jednotlivými čísly panovala v sále nuda, právě naopak, protože zkušený moderátor oznamoval výsledky ankety. Ankety, kterou žáci ZUŠ vyplnili před začátkem vystoupení. Kromě běžných odpovědí se daly slyšet i odpovědi méně běžné. Například mě zaujala odpověď žáků hrajících v saxofonovém kvartetu, jejichž snem je zahrát si koledy v Betlémě.

A právě po Saxofonovém kvartetu nastoupila již velmi známá Jazzová farma ZUŠ Česká Lípa.

Já jako člen Jazzové farmy mohu potvrdit, že naše Jazzové uskupení na tento koncert velmi tvrdě cvičilo. Ale právě onen večer nastal ten okamžik, který měl ukázat plody naší tvrdé práce. A přesně tak se stalo. Jednu krásnou píseň střídala píseň druhá – ještě hezčí. Velmistr Špaček se dokonce v několika skladbách zhostil role saxofonu, jež interpretoval na své housle. A musím říct, znělo to náramně. A právě ve chvíli, kdy naše vystoupení začínalo nabírat na obrátkách, jsme skončili.

Publikum tak uchvácené hudbou dlouho aplaudovalo, a když náš skvělý pan dirigent Jungman zmínil možnost přídávku, celé publikum nadšeně přikývlo. Přídavek tvořila skladba složená také mistrem houslí – Paganinim, ale do jazzové formy ji převedl talentovaný klavírista a učitel David Mašek. Celá skladba sice měla hlavní téma z dob Paganiniho, ale rytmus a sóla byla jazzová. A podle mého názoru a pevně věřím, že i názoru publika, ji právě mistr Špaček zahrál skvěle. Sóla si též zahrál Jiří Novotný na klarinet, Bohumil Sigmund na klavír a mnoho dalších.

Po koncertě následoval malý raut, který ještě zvedl naši náladu. Takto vydařené koncerty se dějí opravdu jednou za uherský rok. Tento, je příkladem toho, jak mají velká vystoupení vypadat. Rozhodně nelituji své účasti na koncertě. Doufám, že koncert žáky ZUŠ motivoval k dalšímu studiu hudebních oborů. Ta tvrdá práce má totiž smysl!

Václav Kratochvíl, Hra na klavír, 2./II.